

MARINADA

L'oreig entre les canyes

La presentació de les obres d'En Josep Carner ja acusa el seu principat en les lletres catalanes: paper de fil, exemplars numerats i firmats. Es cosa bellament aristocràtica en la que només hi ha un mal: la dificultat de que els rims perfets i inspiradíssims del mestre no puguin delectar l'ànima popular. Caldrà, dintre unes anyades, que aparegui una edició popular de les seves obres, pel gran bé que pot pervenir-ne si el poble humil les llegeix i les admira.

A cada nova producció d'En Carner, tothom espera si haurà tingut variant sa rica inspiració o si el poeta haurà emprés una nova via. Fora certament interessant veure el geni poètic d'En Carner en un poema de grans proporcions, o en el desenrotllo d'una obra teatral. Mes ni una cosa ni l'altra va fent ara. Es arreu del món que els poetes fugen d'obres llargues; és un signe característic del temps modern. En quant al teatre poètic, sí que el primer poeta català hauria d'aportar-hi son brillant concurs.

L'obra recent que porta el bell títol esmentat, té, de fet, dos títols, com a prova de que l'autor ha una gràcia singular en trobar títols bellíssims. La primera part s'anomena «L'oreig entre les canyes»; la segona «La font esquerra».

Dins la bellesa perfeta del conjunt, sia'ns permés preferir *L'oreig entre les canyes*, perquè hi han poesies que un hom no es cansa de rellegir, per la grandesa i còpia d'imatges, pel doll d'inspiració, i per la perfecció de forma.

Són produccions insuperables que deixen l'ànima satisfeta. *La Marinada*, que transcrivim com a escaienta a la nostra revista, la *Balada de Nadal*, la *tamborinada*, són joies que les generacions guardaran com les millors del patrimoni català.

La segona part «La font esquerpa» és més lírica, més subjectiva. Hi han fins curtes impressions com la cenyida en els dos bellíssims versos *Pietat de la natura*.

Els matisos i expressions populars a que l'autor s'entrega amb goig en moltes de ses produccions no tenen gaire representació en l'obra que ens ocupa. Es una obra essencialment aristocràtica.

Són legió els qui, admirant, estudien damunt les obres d'En Carner. En aquesta, trobaran més accentuada tal vegada la pulcritut i facilitat de perfecció. Es impossible d'imitar si no ve la gràcia de la inspiració. No hi ha forçaments ni sofrença en la poesia carneriana, el que prova sa maravellosa virtut. El llenguatge dominant, brolla amb difícil senzillesa i amb una elegància genuïna.

En la capital ja es llegeixen les obres, com la de que amb tots els honors parlem avui, davant una congregació d'intel·lectuals i d'aristòcrates. Això és un gran avenç en la vida espiritual catalana. En els pobles, com el nostre, se llegeixen efusivament, entusiàsticament, en la intimitat d'una redacció o en un cenacle d'escollits. Es hora d'invocar que es retinguin els qui semblen sorts a la poesia i que escoltin la música d'una ànima poètica, perquè no hi ha res al mon per atemperar la follia de materialisme o els tribulls de les passions, com uns versos inspirats. Els de Josep Carner guanyen l'admiració de tots els catalans. Als nostres llegidors els serà grat de poder conèixer «La Marinada». Tal lectura els impulsarà a llegir l'obra tota, a conèixer íntimament la gran figura i a esperar amb daler les noves produccions del mestre.

La Marinada

De l'obra «L'oreig entre les canyes»

Quina hora mortal,
tota solellada !
En el bru casal
la porta és tancada.
Qui va per sendera
la llum l'exaspera
i troba afalac
en el trau ubac
d'alguna gatera.
Un carro es sotraga
al lluny, cançoner.
Un conill s'amaga
sota un esbarzer.
Davall de les mentes
de la font del clot,
un gros bromerot
que hi va a les palpentes,
trobar-hi no pot
ni una escorrialla.
Sobre el món davalla
un pàl·lid teixit
de fina grisalla,
bufec atuït
del mar abaltit.
Fa un sol que estavella
fins i tot el roc.
Hom clou la parpella
i troba dins ella
un cercle de foc.
Llavors hom demana
un alè d'oreig:
l'aureta és llunyana.
No es sent més fresseig
que el viu cueteig
d'una sargantana.
La sort que tenim

és que, a l'ombra amiga,
s'engreixa la figa,
s'ensucra el raïm.
En tant, lentament,
el sol resplendent
(vora el sangonent
penyal, fet esquerdes)
en la mar va fent
cent llacunes verdes
de fons transparent.
I de les llacunes,
trèmula i amb unes
amoroses mans
i ales ventallants,
invisible fada,
ix la marinada.
Corre, corre, vina,
marinada fina:
creua gaiament
el sorral lluent,
i mou la cortina
del vell carreró,
i una clavellina
i el blanc mocadô
ple de tremolô
com una gavina.
Tot sembla que alena
dins la llum serena:
el llor beneït
de damunt el llit,
la gran panerada
de roba rentada,
l'escombra somorta
darrera la porta
i el peix d'or rodó
pròxim al fogó.
Corre, corre, vina,
marinada fina:
vola més encara:
vés per l'horta clara.
Besà el llimoner

i cada roser
que hi ha a les voreres
i els grups de fusells
de canya, tan bells
sota els penjarells
de les mongeteres:
gira cada mota;
refés la granota
que té un pànic boig,
car, per tu moguda,
la fulla peluda
que fa una ombra blava,
de son sí llençava
un tomàtec roig.
Marinada vella,
puja pel turó:
de la licorella
venta la suô.
Els ceps de la via
amb raïms davall,
t'esperen tot dia:
cada pàmpol sia
un ample ventall.
Fes un bruit de seda
en sê a la pineda,
i posa't al sí
brots de romaní.
Si en sê a la carena
et gires d'esquena,
encara veuràs
en els llunyedàs,
o flor de les fades!,
damunt les onades
tenyides de sol,
barquetes alades
filles de ton vol.
Per tots els camins
vés-te'n terra endins.
Tu seràs la festa
del riu eixugat,
del blat que, espigat,

s'ajeu a fer sesta.
A ton hàlit fresc
dansin prop les eres
gerdes vimeteres,
plomalls de moresc.
Salta pels tossals,
puja les muntanyes,
on fan els penyals
carotes estranyes
als homes mortals.
Què hi fa si t'espalma
arran d'una balma,
(on a penes llu
l'aigua esgotissada)
fina marinada,
sentî una alenada
més freda que tu?
Després, de seguida,
marinada ardida,
trobaràs enllà
un poblet taujà
sens esma, en el pla,
on tothom s'ofega.
A la gent que plega
del treball (però
que espera aquell so
diví de la brisa)
bada'ls la camisa
igual que una flô.
Espargeix ton do
per la cova fosca
del lassat ferrer;
alegra el carrer,
on dorm fins la mosca.
La morta cançó
de bres, tota pia,
omple de dolçô;
i a la rectoria
bufa la fumera
(càlid brolladô)
que ix de la sopera
del senyor rectô.

JOSEP CARNER

Qüestions culturals

Més optimisme.

Fou amb una gran recança que deixàrem d'esmentar el nom del fervent palamosí que ens adreça tan belles paraules sobre les escoles graduades en projecte. Com siga que en aquests moments ja no és un secret per a ningú de la nostra vila, puix ell estiueja entre nosaltres i el pobre mortal que signa les presents ratlles no ha posat obstacles en esbombar-ho entre les seves amistats, creiem que és un deure desfer la incògnita del mes proppassat perquè els llegidors absents estiguin en igualtat de circumstàncies. L'autor d'aquells paràgrafs encoratjadors és, doncs, el culte potentat N'Ernest B. Calbó.

Encara podem arborar ben alta la senyera de l'optimisme, mercès a la benevolença d'un altre fill de Palamós, a qui molt deuen les famílies necessitades que han d'anar a raure a l'Hospital. El seu nom donarà un segell de garantia a l'obra, car la seva voluntat és d'aquelles que honora el nostre caràcter empordanès, perquè mai no reula davant dels entrebancs, quan del bé públic és tracta. Seguiu:

He llegit els seus benemèrits escrits en defensa dels Edificis Escolars que Palamós necessita, i encara que en dos d'ells se m'al·ludeix, res he dit públicament, no per no estar del tot identificat amb el seu mode de pensar, sinó perquè pesen sobre meu molts de treballs per el bé del proïsme.

L'obra de la «Casa de España», que m'honoro en presidir i que és de la meua iniciativa, se me n'emporta el temps que els negocis me deixen lliure, i encara que, com pot comprendre, veig la necessitat imperiosa dels Edificis Escolars de la meua estimada vila de Palamós, no puc, almenys per ara, pendre part activa en aquesta campanya, com desitjaria.

Els Edificis deuen fer-se i confio que es faran. Soc un entusiasta de la instrucció, car ella és la base de la riquesa dels pobles. Poble instruït és poble ric. Amb instrucció, les qüestions socials es resolen—

molt sovint—amigablement, puix ella desenrotlla el sentit comú, que és la panacea per a trobar les solucions. Que Palamós necessita Escoles, qui, que siga zelós del progrés, no ho veu? Però la qüestió econòmica ho ha de resoldre.

Respecte a ço que convé fer, la meua opinió és la següent. Deu nomenar-se una Junta mixta, presidida per l'Alcalde, composta: a) dels membres de la Comissió d'Instrucció pública de l'Ajuntament; b) de sis persones de prestigi i reconeguda voluntat entre les diferents classes socials; c) de V., que tan bona fulla de serveis té en defensa de les Escoles, i fins! si ho desitgen, jo no tinc cap inconvenient en formar-ne part.

Aquesta Junta hauria de reunir-se ben sovint per a estudiar l'assumpte amb gran interès i veure de quin manera serà més factible de portar a la pràctica una obra tan transcendental per al progrés de Palamós.

No em cansaré mai de recomanar, especialment als qui militen en política i solen formar part de la Corporació municipal, que sempre, sempre mirin de resoldre els problemes que a ells estan encomanats, amb santa i patriòtica harmonia. Sens ella, no somniem: lluny d'edificar, es destrueix, i sens la unió—respectant-nos mútuament les nostres idees, que això també és cultura—seria impossible l'obra dels Edificis Escolars.

J. TAULER i SERVIÀ

Nosaltres volem fer abstracció de l'adjectiu que posa als notres escrits, que solament pot donar-nos-el la simpatia que en sí mateixa porta la campanya i la unanimitat de pensament. Pel que toca al lloc que desitjaria ocupéssim, sense defugir el treball, estímem que hi faria millor paper un representant de les actuals escoles graduades o bé de la Inspecció de primera ensenyança.

Amics que encara sembla que dubteu de l'èxit, treieu la cara! A darrera d'aquests dos noms prestigiosos n'hi vindran d'altres. I al voltant dels homes favorits per la fortuna, nosaltres quasi tenim la seguretat que s'hi acoblarà la massa obrera.

T.

Invocació

A l'amiga mort

Vina i endu-te-me'n, oh Mort amiga,
d'aquesta vall punyenta de la terra.

De la vida ja en sento la fadiga
i sols ton bes glacial mon cor espera.

Sega amb la dalla, com madura espiga,
mon dèbil cos que és sols una desferra.

Per als verms famolencs pastura siga
clos ja en la tomba que els inerts soterra.

Del cos deslliura'm l'ànima captiva
que de volar en sent febril frisança
i sols la fi demana amb sant anhel.

Ja que mentres la posta eterna arriba,
glateix mon pit bressat per l'esperança
i m'enyora l'aimada des del cel.

SIXT VILÀ

Girona-Mes de les flors-1920.

Creixença

I

En la diada de Sant Pere Martre, tots els cloquers de l'Empordà sonen de joia, i en molts indrets, dada la propinquitat dels vilatges, aparen centinelles qui es desvetllen mútuament per celebrar gran festa.

En plen tud vernal, el temps sol esser esplèndid; el cel, lluminic, i l'aire, tebi i perfumat. Espiga el b'adar i les seves motes verdes són franjades per tires de fenc florit. La flor de sang fa pensar amb la dolor de la terra, ja soferta i passada. No hi ha rierol ni torrentera sense aigua. A la remor de cristall contesta, amb refilets, el ros inyol.

Els pagesos, arreuats amb el millor vestit, i amb la faç tan lluminosa com l'atzur, ixen a hora de campaneig, duent a la mà un branquilló d'olivera amb la fe infrangible de pàtriarques. S'encaminen vers l'esglèsia. Els branquillons d'olivera no es mouen en el temple a manera de trofeu, sinó com a penyora humil de fe. En la celebració de l'ofici, tots els terrassants pregunten

per l'assegurança de la collita i salvació de l'anyada. En la benedicció tots se commouen fonament. L'emoció és més viva i vistenta durant la tarda, en què ha començat la professó pels camps, tot resant les lletanies. Abeurant-se de llum radiosa i clara i fruit dels encisos de la primavera, senten, com un fibló, la temença de turbonada delmadora. Afermats, emperò, en mística esperança, els pagesos, professó finida, van repartint els brots del branquilló per la terra, que han mullada de suor tota la vida.

Era en semblant diada que En Llorenç Boix de Palau Sator, pagès de cinquanta anys, aprofitava la significació de la consuetud mística per sondejar l'ànima de son fill, amenaçada, si ja no presa, del vici. El noi se mudà quan ho féu el pare, empunyà el branquilló d'olivera, i ambdós anaren a l'església en forma igual a la de sempre haguda; tant, que la llur presentació humil i harmònica podia ésser gatge de felicitat.

Viu com estel, En Llorenç va saber la passió de son fill pel joc, tantost manifestada. El cor del bon home va ennegrir-se davant la contra horrible qui podria atascar hòrridament la creixença de la casa païral i fins ésser causa de l'apèrduament de l'heretatge. Tàctic i llest, no volgué brocar el seu plançó amb reptes i amenaces estridents, més propícies a aventar el foc del vici que a colgar-lo, i, fort en son determini, coneixent la nerviositat de Na Lúcia, sa muller, fins va ocultar-li l'alarmant descoberta.

Fent-se mestre de sa pena, ell volia, en serenor, rumiar el millor camí per a tallar el vici naixent. Prou talentós, a son juí,—i tal era en realitat— a conseguir-ho sense valdre's de consellers ni interventors, observava i sotjava l'hereu, En Genís, com si sotgés un lladre de sa pròpia riquesa.

El rostre del jovincel encara servava la tendror d'adolescent, mes ja havia perduda la candorositat que tan bé li esqueia. Son esguard, suara clar i brillant com una fontana, s'esbarriava, llavors, com el d'un home esquiú i feréstec.

En l'ofici de Sant Pere Martre, el cor d'En Boix acabà d'ennegrir-se, per ço com l'hereu aguantava el branquilló rutinàriament i freda. Podia ésser que l'onada folla del vici apagués tota espurna de fe. Enc que així no fos, era de témer que un vici apoderat n'infantés d'altres. Amb aparent senzillesa digué el pare a son fill en el moment de la benedicció:

—Per què no t'ajoneies? Sembla que estàs molt distret!

En Genís obeí maquinalment.

Missa finida, els homes en vaga i en espera del dinar, s'escamparen per la plaça en mig de la qual se dreça una gran font. Era de bell veure l'ajust de barretines, sota la ruixada de sol, capçant les cares sanitoses i brunes. La d'En Llorenç era, d'entre elles, la més pintoresca: begut de galtes, ressortien-li els pòmuls, qui eren vermells com si fossin pintats; l'epidermis, tot i ésser rugosa i acuirada, tenia lluentor de poma. Els ulls brillaven com espurnes.

Com que per experiència i lluc, era el bon pagès, espesses vegades, consultat, en concedir audiència, amoixava la pipa amb cert aire de majestat i domini. En la festosa diada, no mancà el freturós de conversa, qui va etzibar-li llarg parlament. En Llorenç, però, no'n feia gaire cabal, que tota sa atenció era presa de l'aire recelós de l'hereu i de l'abraçada que a aquest donà un minyó bergant, de nom Climent i dit Paiella, sens dubte per sa negror de pell. Era de mal auguri aquella moixaina.

En Cosme, l'interlocutor, anava dient:

—Etic a punt de fer una barata del cavallet amb la mula d'En Met de Gualta. Ella no fa més que dir-me: «Qui fa una barata, el cap se'n grata»; de manera que'm fa dubtar. Com hi ha remón! I mira d'aquí, i mira d'a là, i rumia a tot hora, jo no sé si hi gonyo gaire! Vós que coneixeu els dos animals, qué us en sembla?

El consultat, taleiós de conèixer el fons de son hereu i no el guany de la barata a ell indiferent, respongué:

—Me'ls hauria de tornar a mirar. A fe!

En Cosme va romandre com ofès, per ço com semblant resposta era gairebé ofensa, car ell i tots els pagesos de la rodalia sabien bé que bastava-li a En Llorenç sa gran memòria per a fallar dreturament i justa en plet de termes llunyans i confosos.

En açò, el toc de l'hora meridiana va ressonar, i, a l'acte, de la porta de la torre mitgeval i a les cantonades fora mur, aparegueren vaques i bous, eugues i cavalls, sense bover ni pastora, sols, amblant fermament, lentament, vers l'abeurada de la plaça. En la marxa lenta i dreturera, com de soldats en disciplina, se revoltà un pollí joganer, qui saltà i corregué, i s'aturà de cop, eixuartat, per a empendre nova i folla embranzida. L'aviram esvolategà, aixarpallat. Es bonic de veure el moviment segur del bestiar en l'hora calma i clara. El foraster hi troba un seguit de sorpreses admirables, ja que l'armenta de Palau ha fama de bona i de bella.

—Hem d'anar a menjar la queixalada.

—Això. Dòs, quan me llegui, Cosme, ja'm tornaré a mirar la mula i el cavallet.

Tot i la ben fonamentada suspicàcia del fi pagès, en la taula de sa llar no allargà ni un mot de previsió. La mestressa, Na Llúcia, ben dejuna de sospites i temences, i parladora de natural, portà el pes de la conversa, mentre el noi meditava la fugida, i el pare, el projecte a seguir, ivarçosament, posat cas que la fugida temuda compliment hagués.

Per habitut tradicional, En Llorenç acudia, en havent dinat, a la botiga de queviures, hostel i casino del poble, on tots els pagesos, en alegre xerrameca, versaven l'hora del platxeri.

MIQUEL ROGER I CROSA

(Continuarà)

La mar

El sol cau aplomat damunt la badia! La mar s'és adormida en rebre son bes de foc! Les onades suavíssimes fan fosforejar els raigs solars. La platja resta deserta; solament a l'ombra dels llaguts s'hi veu qualque pescador, qui s'està mig adormit sotjant, emperò, la canya. Una barca s'és posada en moviment, hissant les veles, com a penons de processó marítima, i llisca suau-ment damunt les onades, com les orenetes que joguinejen dins el cel blau. Aqueix encodormiment resta trencat, pel soroll d'un auto. Com si fos màgic ressort, en totes les finestres surt gent — Són forasters! se diuen les comares i els homes del casino. Deuen anar a la propera platja! I tots contemplen els forasters, mentres la mainada més atrevida rodeja l'auto, i fins un de més agosarat toca la bocina. Componen la família de l'auto, marit i muller, una damisela d'ulls blavencs, com la mar que contempla, i dos nens petits, qui cansats d'estar asseguts en el vehicle de seguida l'abandonen, mirant cobdiciosament la platja, on podrien fer tants de saltirells i capitombes. Però d'ells qui més crida l'atenció, és una petita cambrera, qui s'és extasiada en contemplar la mar que veia per primera volta. Semblava que estés adorant una gran deesa! Això és la mar? exclamà; i allò deuen ser els peixos! digué senyalant els raigs solars que zigzaguejaven dintre l'aigua. Ningú no li respongué. L'auto marxà, i la muntanyenca, en arribar a son poble, digué que havia vist la mar, que era gran, gran, i que mil'ions de peixos joguinejaven a flor d'aigua.

JOSEP M. FERRAN i ROGÈR

Crònica local

La nostra platja és animada enguany amb un seguit de casetes, tenderoles luxoses i un concurs gran de banyistes. Va augmentant amb el plaer de l'aiga límpida el bon record de congratulació per als consellers i potentats qui feren la bona obra de les cloaques. Ara es banya bé dintre el port i és un plaer l'estirar-se damunt les aigües tot veient les cases pròximes, els vaixells també propers i la bella silueta de les muntanyes costaneres. L'Hotel Trías ha posat en la platja algunes casetes per atendre el gran nombre de forasters. En una caseta hi flameja la bandera cubana i l'espanyola; en altra la catalana. A la fosca, regna la mateixa animació d'altres anyades; en el Jeroglific han crescut plantes i arbres, adquirint amb tal millora un agra-dós aspecte. La

suma de forasters, cridats pels atractius de la mar és tal, que els botiguers tots somriuen de veure com al calaix hi cauen llargs diners vinguts de ciutat.

Al costat de la satisfacció dels industrials fan cara llarga els propietaris, perquè la revisió urbana de l'avenç catastral implica un augment en les despeses.

Amb l'enorme demanda de discs i de taps a la barrina moltes fàbriques ordenaren el treball en dues brigades: una de 5 del matí a les 2 de la tarda i altre de les 2 de la tarda a les 11 de la nit. En voleu de desori? Qui menja de nit, qui, com els *serenos* dorm de dies. Son més buscades les dones per treballar a la fàbrica que no pas per a casar-se. Les qui treballen al Convent s'han declarat en vaga perquè volen anar a jornal i no a preu fet. La Patronal que presideix En Zurita i el Sindicat taper "La Razón" que presideix N'Oliver han tingut treballs en l'assumpte solucionant-lo sense incidents. La perspectiva de treball és immensa, augurant grandesa per la vila i la comarca tota, si no venen llargs trasbalsaments socials. Al final del Passeig, N'I-saac Matas comença la construcció d'una fàbrica, i altre tal la raó social Sunyer, Ballesta i Cia en el solar llindant amb l'antiga *Corchera* i l'antiga fàbrica de gas. Es de desitjar que una i altra construcció s'emmirallin amb la que fou fàbrica del gas acetilè, bellament projectada per l'arquitecte Gallissà.

En el dolmen del Puig Ses Forques prop de San Daniel que fou escorcollat l'any passat per compte de l'Institut d'Estúdis Catalans nostre company En Lluís Barceló i Bou hi ha trobat un objecte tal vegada prehistòric. Se tracta d'una pedreta de piçarra polida en forma d'ametlla i foradada de l'extrem xic com per ésser duta com amulet o formant part d'un collaret primitiu. En les dues cares s'hi veuen ratlles verticals i horitzontals.

Regular gentada acudí a la plaça de l'estació el dia 15 a la nit animant tot el passeig amb motiu de tocar-s'hi sardanes en celebració de la festa onomàstica de la senyora de Calbó qui s'hostatgen a l'Hotel Trias.

El Tramvia de Flassà a Palamós es tornat a la normalitat circulant tots els trens i encarregant-se novament de la conducció del correu.

Es destinat al despatx central de la "Corchera Internacional" a Madrid En Tomás Oliu. La seva vacant a la Caixa d'Estalvis és ocupada per En Santiago Vall. El paillebot "Teresa" de la matrícula de Palamós és noliejat per a Sevilla per a portar-hi maquinària i els mobles de les famílies que per compte de la *Corchera* han anat viure a la ciutat Andaluça.

S'és embarrancat en la llosa d'Aro el vapor *Lea*, que feia el cabotatge entre Barcelona, St. Feliu, Palamós i Roses.

En l'exposició celebrada en les Escoles Municipals graduades pogué el poble apreciar el treball d'una anyada. En la dels nois excel·lia el dibuix d'una manera altíssima; en la de les noies ja va sense dir que eren les labors.

Gran enrenou encara amb les farines i el pa. El senyor Batlle, En Josep

Gafas ha hagut d'anar a Girona varies vegades per tal motiu. Qui dels flaquers passava genere a domicili d'ara endavant se'n veu privat.

Fou d'importància la reunió tinguda per la Federació de Cooperatives de Girona en el local de "L'Equitativa", conseqüència del Congrés de les de Catalunya i Balears, celebrat a Barcelona. Va acordar-se ensajar les compres en comú.

A desgrat de la calor, els aficionats a la Talia en el Centre Econòmic continuen llur bona tasca. La secció d'adultes ha repetit amb èxit "El Major-dom".

Gran concurs de gent en el funerals per l'ànima de D.ª Sibina Calvet Vidua de Costart i per la de D.ª Anna Roger de Ferran. En aquests últims, elements de l'Orfeó "Ocellada" reforçats amb païts de la Capella de la Catedral de Girona cantaren bellament el Requiem a 3 de Perosi i seguidament la Gregoriana amb un concurs d'una valuosa secció de veus blanques de l'Orfeó.

El tren descarrilà a St. Joan sense altre mal per als viatgers que el sust propi.

A la casa de la vila hi ha un buçó de denúncies.

Entre els forasters, qui disfruten de les delícies estivals, hi han els alegres estudiants. Hem felicitat a En Lluís i N'Enric Matas per haver obtingut el títol de farmacèutic i metge respectivament. Felicitem a la família Vinyolas per la menció honorífica de què ha estat objecte son fill Constantí, sargent, per sos serveis prestats en el darrer aiguat a Barcelona.

Sport

Fut-bol

S'ha constituït la Junta que ha de regir al Palamós F. C., en la propera temporada, de la següent manera: President, Juli Ferrer; Vice-President, Josep Joan; Secretari, Valentí Puiggrós; Vice-Secretari, Josep Massot; tresorer, Josep Sàbat; Comptador, Josep Presas; Vocals, Climent Humbert, Ramon Salvador, Modest Lloveras i en Josep Franch.

Desitjem i esperem d'aquesta Junta un bon acert en els seus actes i que portin a cap els bells projectes que tenen proposats en benefici de la societat que dirigeixen.

* * *

Es rumoreja que es celebraran uns interessants partits en el camp del Palamós F. C. durant el present mes.

* * *

El Palamós F. C. està preparant els jugadors que han de defensar els seus colors en la temporada 1920-21 rumorejant-se l'ingrés de valiosos elements nascuts en el club i que havien defensat durant algun temps els colors d'altres equips comarcals.

* * *

En Salvador Humbert, notable jugador que fou del Palamós F. C. i que el deixà pel servei militar ha tornat a ingressar en les files palamosines.

En Joan Humbert nascut en la vida esportiva en el Palamós, reingressa desitjant poder assolir noves i brillants victòries per al Club on nasqué.

També en Maties Comas, qui ha complert ja el servei militar, forma part del Palamós F. C.

N'Anton Garcia, antic jugador també del Palamós, ha sol·licitat el seu ingrés en l'equip palamosí.

* * *

Bons auguris són l'ingrés d'aquests elements pel Palamós F. C.—Aquests bons companys, recordant-se de l'equip on començaren sa carrera, venen disposats a defensar els colors amb més entusiasme que mai i a conquerir noves victòries i llorers per afegir als molts que ja te conquistats el Palamós F. C.

JOSEP FRANCH

3-8-20

Moviment del port.

Vaixells entrats durant el mes de Juliol de 1920.

1, Veler, Rosendo; 2, vap., Lea; 3, veler, Montserrat; 4, vap., Lea; 5, veler, Ana Maria; 6, veler, Joven Paquito; 7, veler, Montserrat; 8, veler, Trinidad; 9, vap., Monte-Toro; 10, veler, Aiguals de Izco; 11, vap., Lea; 12, vap., Isla Menorca; 13, veler, Lylyta; 14, veler, Joven Paquito; 15, veler, Cristóbal Colón; 16, veler, Ana Maria; 17, veler, Teresa; 18, vap., Lea; 19, veler, La Marieta; 20, veler, Dolorosa; 21, veler, Joven Paquito; 22, vap., Le; 23, veler, Lylyta; 24, veler, Manuel Paz; 25, veler, Joven Paquito; 26, veler, Diligencia; 27, veler, Puente del Puerto; 28, vap., Matama, anglés; 29, veler, Paulita; 30, veler, Maria Gloria; 31, vap., Varg, Noruec; 32, veler, Monserrat; 33, vap, Monassir anglés; 34, veler, Antonio Sorlola; 35, veler, Teresa; 36, veler, Paulita; 37, veler, Sebastian, italià.—Total, 37.

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Juliol de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
96	5.167	13	996'95	10

Registre civil

Mes de Juliol

Naixements.—1, Carme Casellas i Poch.—2, Alfons Calzado i Palet.—3, Baus i Maspera.—4, Miquel Amat i Hernandez.—5, Dolors Puentes i Franch.—6, Pere Gonzales i Sabaté.—7, Agustí Gonzales i Sabaté.—8, Juan Sens i Mola.—9, Francisco Cruañas i Maymí.—10, Anton Molla i Ribera —Total, 10

Defuncions.—1, Lluís Llobet i Vilar, 17 anys.—2, Mariano Vila i Font, 64 anys.—3, Andrés Margarit i Rovira, 7 mesos.—4, Assumpció Ferriol i Batlle, 16 anys.—5, Miquel Margarit i Rovira, 7 mesos.—6, Joan Domingo i Garibau, 44 anys.—7, Maria Prohias i Gorgoll, 75 anys.—8, Francisco Figueras i Subirà, 5 anys.—9, Miquel Puigvert i Farré 55 anys.—Total, 9.

Matrimonis.—0.